

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡ ΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΕΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ. Έν Αθήναις φρ. 15. — Έν δε ταῖς ἑπαρχ. φρ. 16. — Έν τῷ ἔξωτ. φρ. 25.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΤΙ ΑΠΟΚΡΗΑΙΣ!

Όταν ἐντύπωσιν ἔφησεν ἡ ἐκστρατεία τοῦ Δουμοκού, τὸ ὑπόμνημα τοῦ Δελιγιάννη ἐν τῷ Συνεδρίῳ τοῦ Βερολίνου, ἡ παλινωδία τοῦ Τρικούπη ἐν τῷ ζήτηματι τῶν ἀντιπροσώπων τῶν νέων Ἐπαρχιῶν καὶ ἡ ἀξίωσις Ἀβερκίου ὅτι ἡ ἀρχιεπισκοπὴ τῶν Πατρῶν τοῦ ἀνήκει, τὴν αὐτὴν καὶ χειροτέρην μὴς ἐκκεν ἡ τελευταία ἀποκρηάτικη Κυριακὴ. Τί κρῦο ὑπὸ κυστικώτατον ἦλιον! Τί ἀνοστοῖα ὑπὸ ἄλογόλκων ἀττικῶν οὐρανόν! Ὅσοι πῆραν τὰ βουνὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ὅσοι κατέβησαν εἰς τὴν ἔρημον τοῦ παλαιοῦ Φαλήρου, ὅσοι μετέβησαν εἰς τοὺς Κουκουβάουνες ἢ τὸ Μαρούσι νὰ διασκεδάσουν, ὅσοι ἠλιζόντο ἐν τῷ Κηφισῷ τῆς Δεξιομένης, ὅσοι ἔμειναν εἰς τὰ σπήτια των ἀπὸ πένθη ἢ μελαγχολίαν, ὅσοι ἐμούσχευαν εἰς τὰ καφενεῖα ἢ τὰ οἰνοπωλεῖα τῆς συνοικίας του, ὅσοι ἀπὸ ἀδικθεσίας μὴ ἐπιδεχομένους δρόμον ἐπίασαν ἀγκαλιὰ τὸ κρεβάτι των, ἐκεῖνοι εἶχον ἀληθινὴν ἀποκρηά, ἐκεῖνων ἀνοῖξε ἡ καρδιὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἐκεῖνοι ἐγέλασαν, ἐλησμόνησαν, διεσκεδάσαν, εἶδαν, ἐχόρτασαν, ἀπήλαυσαν.

Ἄλλ' οἱ βροθέντες ὡς πρῶτα διὰ πέταγμα εἰς τὰς Ὀδοὺς Σταδίου, Αἰόλου, Ἐρμοῦ, οἱ στρυμωθέντες εἰς τὰ Χαρτεῖα ὡς ἀντικείμενα διὰ μπαλάρωμα, καὶ ἀναβρίχθησι τοὺς ἐξώστους καὶ τὰ παρὰθυρα, οἱ ἐνοικιάσαντες ἀντισαράντα ἢ πενήντα φράγκων ἀμάξας, οἱ ἐπιβάντες ἐπιδεικτικῶς τῶν λαρῶ των, οἱ πληρώσαντες δι' ἐξώστους ξενοδοχείων, οἱ ὑποχρεωθέντες εἰς φιλικὴν ἢ συγγενικὴν οἰκίαν εἰκοστοῦ ὀγδοῦ βαθμοῦ, αὐτοὶ ἐπληξάν, ἠνωχλήθησαν, ἐμελαγχόλησαν, ἀηδίασαν, τοὺς ἐσφιγξε τὸ ὑπόδημά των, ἔπεσαν εἰς ἐνέδραν λιμῶν, ἐσκονίσθησαν, ἐφαγον κατὰμουτρα στραγαλοβροχὴν, ἐδέησε νὰ τοῖς προσφέρουν . . . ἀπὸ ἀνωνόμου δοχείου, ἔπτυσαν ἐξ ἐμέτου, ὕβρισαν, ἐβλασφήμησαν, ἄλλοι ἐγένοντο σκυθρωποὶ ὡς κυπάρισσοι, σιωπηροὶ ὡς νεκροταφεῖα, καὶ μερικοὶ τυχόντες νὰ ἔχωσι διὰ τοὺς ἐκ Μεσσηνίας γεωργοὺς βεβόλθες

ἐρ' ἐκλυτῶν ἤρχισαν νὰ τὰ θωπεύουν τόσο ἀπελπιστικῶς, ὥστε κτλ.

Τί εἶναι ἡ Ἀποκρηά;
Χρυσὴ λίρα μέσθ εἰς 364 δεκάρας, φωνὴ τῆς Πάττη ἐν μέσθ χιλίων στριγλῶν, κεφαλή τοῦ Βύρωνος ἐν μέσθ ἐβδομήντα χιλιάδων Μιστριώτηδων, μῆρὸς τῆς Ἀφροδίτης τῆς Μήλου ἐν μέσθ κνημῶν ἀπὸ βάτταις, δικυγῆς ἔκρηξις γέλωτος μετὰξὺ στεναγμῶν καὶ ὠδύνων, παραδείσιον ὄνειρον ὑπὸ βυπαρᾶν στέγην καὶ ἐν ὑπνῷ ἐπὶ στρωμνῆς ἀγύρων, ὁ οὐρανὸς τῆς Ἀττικῆς εἰς τοὺς πόλους, τὸ Φάληρόν μας εἰς τὴν Σχάραν, ἡ Φαβορίτα τοῦ χοροῦ τοῦ Μελά ἐν μέσθ θηλυκῶν Ὀττεντότων, μία στροφὴ τῆς Ἀνδαλουσίας ἀνκλύπτουσα ἐκ τῆς Κρητηίδος τοῦ Ἀντωνιάδου, λόγος Γαμβέττα μετὰξὺ Κατσικπῆ καὶ Δημητρακκάκη, Ἐλδοραδὸ ἐν Κερρωπίᾳ.

Τί εἶναι ἡ Ἀποκρηά;
Αἱ καρδίαι ἀφινόμενοι εἰς τοὺς πλμῶς των, τὰ πνεύματα εἰς τὰς ἐξάψεις των, ὁ ὄνειροφάντος χιτῶν τῆς Ἀθήης περιβάλλον ὄλους, ἡ φτώχεια μεταμφιεσμένη εἰς πλοῦτον, ὁ πλοῦτος ὑποκρινόμενος τὴν ἀνέχειαν, ἡ φιλία ἐκτεινομένη ἐπὶ γνωστοὺς καὶ ἀγνώστους, ὁ ἀστεῖσμός κόπτων καὶ ράπτων μορφᾶς καὶ στολᾶς, τίποτε εἰς τὴν θέσιν του, ὄλα ἀνάμικτα, κἀνεὶς μὴ δικτηρῶν τὸν χαρακτῆρά του, μεταβολὴ ἀκόμα καὶ τῆς φύσεως, οἱ ἄνδρες γενόμενοι γυναῖκες, ἡ ποικιλία, ἡ μόνη ἴσως λήθη τοῦ κόσμου, περιφερομένη ἀπὸ μετεμφιεσμοῦ εἰς μετεμφιεσμὸν, ἀπὸ παραδόξου εἰς παράδοξον, τὰ ἐξάλλα ἐνσαρκούμενα, τὰ ὑπερφυσικὰ λαμβάνοντα ὑπόστασιν, καὶ ὄλοι καὶ ὄλα καὶ ὄλα ἐνα ἀναγνωρίζοντα Βασιλέα, ἐνα λατρυνόντα Θεόν, τὸν Γέλωτα συρίζοντα καὶ πλατγούντα τὸ μαστίγιόν του, τὸν Γέλωτα εἰς ὑπόστασιν ἠδονικῆς Τρικυμίας, ἥτις τοὺς πάντα ὠθεῖ, ἀπωθεῖ, κρούει, συγκρούει, μιγνύει, ἀνχιμιγνύει, ὡς τὰ μεθυστικώτερα τῶν ἀρωμάτων καὶ τὰ δριμύτερα τῶν ποτῶν, ὡς ἄνθη τῆς πρώτης Μαΐου καὶ χρώματα στολῆς Ἀρλεκίνου.

Καὶ τί ἦτο ἡ ἀποκρηά μας;
Κόσμος, κόσμος, κόσμος, ὡς ἂν ἀνατράπησαν αἱ σταφυλαὶ ἀπὸ κόφας εἰς τὰ Χαρτεῖα ἰδίως, εἰκοσιν ὀμοῦ

Νοκοί Μητροπόλεως τήν ημέραν τῆς Ἀναστάσεως, κόσμος ἐπὶ τῶν δύο πεζοδρομίων τῶν τριῶν κεντρικῶν ὁδῶν μας καὶ μέσω αὐτῶν ἀμαξίαι προσωποδοφῶν καὶ μὴ, δομινοφορῶν καὶ μὴ, μετμηφισμένων καὶ μὴ, βραδέως κινούμεναι, ἐνίοτε ἀναστελλόμεναι, κάποτε πίπτουσαι ἀηδῶς καὶ ἀναιδῶς πλήρεις στραγγιλοχούφτας, ἀπειλήσασαι τὸν δεξιὸν ὀφθαλμὸν ἐνὸς φίλου μου, πικρὰ λύσασαι τὸν πῖλον μιᾶς ἐχθρᾶς μου, μὴ παριστῶσαι τίποτε, καμμίαν μὴ γεννώσαι ἐντόπωσιν, οὔτε τὴν ἐκπληξίν, οὔτε τὸ μαιδίμακ, οὔτε ἠδονὴν ὀράσεως, οὔτε πνεύματος ἀπόλαυσιν, ξηραί, ἄχροι, βωβαί, κάπου κάπου παρεμβάνουσι καμμίαι γαϊδουροκαβαλλάρια, δύο κάρρα κατὰφορτα ὄνων, ὄχι, ἀνθρώπων, τὸ αἰώνιον κάρρον με τοὺς Ιατροὺς καὶ τὸν νοσοῦντα γαϊδάρον, ἐν ἀτμόπλοιον διακωδωνισθὲν ὑπὸ τῆς Ἐφημερίδος ἀπὸ σόφι μαῦρο καὶ παλιοκοῦλερα ὡς σημαίικς, με πλήρωμα ναυτικῶν καὶ τρεῖς ναυάρχους, εἰς διάβολος γιὰ μπουγάδα, ὅλα τὰ σινδόνια, τὰ τραπέζομάνδουλα, ἡ πετσέταις, ἡ πετανίαις, τὰ βρωμόρουχα, τὰ μπουρνούζια, ἐπίσης ὁ φελλός, ἡ λάσπη, χρησιμεύσαντα εἰς μετεμφισμούς, καὶ ἐπὶ τέλους εἰς τὰ Χαυτεῖα ἐκεῖ, τὸ ἀμφικτιονικὸν συνέδριον ἐνθρονισμένον διὰ τὰ πειρᾶξῃ δῆθεν, νὰ πῆ τὴν εὐφυλογίαν του, νὰ ἐπιφωνήσῃ τὸ μπράβο του καὶ τὸ κάτω του, βουνοὶ ἀπὸ γάγγηδες, κόσμος θεατῶν, διὰ τὰ ἰδοῦν τοὺς ἄλλους, τοὺς μακακράδες, καὶ νὰ διασκεδάσουν δωρεὰν ἀπὸ χρέματτα, δωρεὰν ἀπὸ κύπους, ἰδοὺ τί ἦτο ἡ **τελευταία Ἀθηναϊκὴ ἀποκρητικὴ Κουριακὴ.**

Ῥωμαῖοί! εἰσθε σιχαμεροὶ ὅταν σοβχευέσθε, εἰσθε σιχαμεροὶ ὅταν μακακρευέσθε. Κατορθώσατε νὰ διαφθερίρητε καὶ τὴν διαφθορὰν αὐτὴν ἀκόμα. Μπράβο σας! Ὡς ἐν τῷ Κράτει παρεδώσατε τὴν πολιτικὴν ὡς ἐπαγγελλομα εἰς μίαν τάξιν κατὰ τὸ μέλλον καὶ ἤττον Κατεργαρέων, ἧτις σὰς ἐξαντλεῖ, σὰς φορολογεῖ, σὰς ἀτιμᾶζει καὶ σὰς ληστεύει, οὕτω καὶ εἰς τὰς μακακράτας σας ἕκαστος λέγει ἅς γίνῃ ὁ ἄλλος μακακράς, δὲν συνέρχεσθε ἐπομένως εἰς σύνδεσμον διὰ νὰ παραγᾶγητε τίποτε καλὸν καὶ κολυμβᾶτε ὅλοι ἐντὸς τοῦ ἔλους τῆς ἀηδίας.

Θὰ σηκωθῆτε καμμίαν ἀποκρητικὴν Κυριακὴν καὶ μὴ βλέποντες κανένα μετμηφισμένον θὰ πῆτε μιᾶ φωνῇ ὅτι τὰ χάσατε καὶ ὅτι δὲν ἦλθαν ἀκόμη αἱ ἀπύκρεω. Θὰ ἐκλάβητε τὴν ἀνοιξὴν διὰ χειμῶνα, τὸ θέρος διὰ φθινόπωρον, τὴν πρωῖαν διὰ νύκτα, τὸν οὐρανὸν διὰ στέγην σας καὶ ζέοντες ὡς βλάκες τὴν κεφαλὴν θὰ λέγη ἕκαστος ἐξ ὑμῶν, νὰ παραᾶξου, σάντα μου φαίνεται πῶς χλάσῃ ὁ κύσμος!

Καὶ θὰ εἰσθε μόνον σεῖς οἱ χαλασμένοι, σικκι ἀνθρώπων, εἰδῶλα κερμόντων.

Καλιθάιν.

ΦΡΟΥ - ΦΡΟΥ

Οἱ ὑπαξιωματικοὶ λαμβάνουν κατὰ δεκαήμεριαν **5,40.** Ἐσχάτως τοῖς ἐπεβλήθη στρατιωτικὸν τι βιβλίον, τιμώμενον **4 ὄρ.** ὁ τόμος, ἐνῶ δὲ ἄλλοτε τοὺς τοιοῦτους φόρους τοὺς ἐπλήρωνον ἀπὸ 50 λ. τὴν δεκαήμεριαν ἤδη κατακρατοῦνται καὶ αἱ 4 δραχμαί, καὶ οὕτω ἕκαμον οἱ κύριοι ὑπαξιωματικοὶ τὴν ἀποκρητῶν με **1,40.** Καλὴ ὑπομονή!

Ἐνθάδε κεῖται ἡ μακαρίτισσα, ταρεῖσα ὑπὸ ψύχος κάτω τοῦ μηδενικοῦ καὶ ἀηδίαν ἐκφραζομένην με δισεκατομύρια

ΕΠΙΦΥΛΜΙΣ ΤΟΥ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ.

ΚΑΚΗ ΩΡΑ.

(Συνέχεια τοῦ ἀριθ. 251).

Καὶ ἐπὶ τέλους ἡ Εὐθαλία ἦτο κόρη τῶν ἰδιοτροπιῶν τῆς καὶ ὅταν δὲν εἶχε πλέον ἐπιχειρήματα ἵνα πολεμήσῃ τοὺς ἐλέγχους τῆς συνειδῆσεως τῆς διὰ τὸν ἀμαρτωλὸν αὐτὸν δασμὸν ἐν τῷ ἔρωτι, περιωρίζετο νὰ ὑψοῖ τοὺς ὤμους, καὶ διαγράφουσα καλλιτεχνικώτατον περὶ τὰ χεῖλη μορφασμὸν ν' ἀποστομόνη μ' ἐν οὐφ! τὸν φορτικὸν αὐτὸν πνευματικὸν — τὴν συνείδησιν—ἐν πάντες φέρομεν ὡς ἐφόδιον ψυχῆς μεθ' ἡμῶν.

Αὐτὰ ὅλα τὴν καθισούχασαν ὁ πυρετὸς τῶν πρώτων ἡμερῶν ἔπαυσε· ἀπὸ ποιητῆς ἐγινε μαθηματικὸς κατήχησε λογία νὰ ἐλογαζίαζεν ὡς διδάσκαλος τὰς ὥρας καὶ τὰς ἡμέρας τῆς. Δευτέραν, Τετάρτην καὶ Σάββατον τὰς εἶχε προσδιορισμένας διὰ τὸν Θεαγέννην. Τρι-

την, Πέμπτην καὶ Παρασκευὴν, διὰ τὸν Γιάννην· ἡ Κυριακὴ ἦτο ἀδύνατον νὰ διατεθῇ· οἱ γονεῖς, ὁ ἀδελφός, οἱ ξένοι ἠγρύπνουσαν τὴν ἡμέραν ἐκείνην πλειότερον, ἐμπόδιζον. Ἐπίσης εἶχεν ὄρασει καὶ τὰς ἡμέρας τῆς ἐπιστολογραφίας τῆς, ὡς νὰ ἐπέστελλον εἰς τὸν ἕνα διὰ τοῦ αὐστριακοῦ καὶ εἰς τὸν ἄλλον διὰ τοῦ ἀτμοπλοίου τῶν Γαλλικῶν Διαπορθμεύσεων. Κατ' ἄρχας ἕκαμνε μερικὰ λάθη· ἐσυγχίζετο ὁ εἰς ἑλθισμονεῖτο ὁ ἄλλος. Πῆγαινε νὰ γράψῃ, «ἀγαπητέ μου Γιάννη» καὶ ἔγραφε: «ὄνειρόν μου Θεαγέννη!» Ὡμίλει πρὸς τὸν τελευταῖον περὶ τῆς χθεσινῆς συνεντεύξεως ἐνῶ ἦτο τοῦ Γιάννην· ἐξέσχιζε τὰς ἐπιστολάς καὶ τὰς ἐπανέγραφεν· εἰς ὅτου ἐσυνειθίσσε καὶ εἰργάζετο πλέον κανονικώτατα, ὡς νὰ ἦτο χρονομέτρον. Ὁ ἐγκέφαλός τῆς εἶχε καταμερισθῆ εἰς δύο ἡμισφαίρια· τὸ ἐν ἡράτω, ἐσκέπτετο, ὄνειροπόλει, καταστρατῆγει τὸν ἕνα· τὸ ἄλλο τὸν ἄλλον. Εἶχε κανονίσει πλέον καὶ αὐτοὺς τοὺς παλμούς τῆς καρδίας τῆς· ἤξευρεν· αὐτοὶ οἱ παλμοί, οἱ σφοδροί, οἱ ἀλλεπαλλήλοι εἶναι διὰ τὸν Γιάννην· αὐτοὶ, οἱ μαλακώτεροι, οἱ βυθμικώτεροι, εἶναι διὰ τὸν Θεαγέννην. Μόνον ἐν τῷ βίῳ τῶν ὄνειρων τῆς δὲν κατώρθωσε νὰ ἐπιβᾶλῃ τάξιν· κάποτε τῆ παρουσιάζοντο καὶ οἱ δύο μαζῶν, καὶ τότε ποῖος τρόμος! ἐνόμιζεν ὅτι συνελήφθη ἐπ' αὐτοσώφω, ἐνῶ συγχρόνως συνελάβον καὶ αὐτοὶ ἀλλήλους καὶ ὅτι πρὶν ἢ λογαριασθῶν μετ' αὐτῆς ἐζήτουν νὰ λογαριασθῶν ἀναμεταξύ τῶν· διὰ μιᾶς εὐρίσκοντο με ζῆφην εἰς τὰς χεῖ-

ΣΑΡΑΚΟΣΤΗ.

Τελεῖωσε ἡ Ἀποκρητὴ καὶ ἡσύχασ' ἡ Ἀθήνα! Δύζα νὰ ἐγγὴ ὁ θεός, ποῦ δὲν ἔ' ἄκουε πιὰ γιὰ τὸ χορὸ καὶ τὸ σουπεῖ τοῦ τάδε καὶ τοῦ δεῖνα, γιὰ τὸ σφικτὸ ἀγκάλιασμα καὶ τὴν ἀδικαντροπία. Κατὰ διαβόλου, Ἀποκρητῆ, στὸ διάβολο καὶ οἱ μπάλαι, καὶ ἀκόμη πιὰ μακρύτερα οἱ κύριοι μεγάλοι.

Τελεῖωσε ἡ Ἀποκρητὴ με τὰ τρελλὰ παιγνίδια, δὲν εἶχε πιὰ πηδῆματτα, ζουρνάδες καὶ νταούλια. Στεφρωθῆτε ὅλοι σας με σκόρδα καὶ κρεμμύδια, καὶ σὺ, μικρὲ Ἀλέξανδρε, με δροσερὰ μαρούλια. Γιὰ τὰ μεγάλα ἀθλά σου νομιζῶ πῶς σοῦ φθάνει ἀπὸ μαρούλια κάμποσα ἀθλάντα στεφάνι.

Καθαρισθῆτε ὅλοι σας ἐστὴν καθαρὰ Δευτέρᾳ, καὶ σεῖς οἱ ἀναμάρτητοι καὶ οἱ ἀμαρτωλοὶ, παστρέφου σὺ, κατὰχυμνη, καὶ σὺ πλουσίε σφαῖρα, Παλάτι, σπῆτι ζέσκεπο, Κυβέρνησις, Βουλὴ. Καθαρισθῆτε ὅλοι σας με ψυχικὴ γαλήνη, καὶ κολυμβήθρα Σιλωάμ δὲν φθάνει νὰ μᾶς πλύνη.

Εἶναι πολλαῖς ἡ βρώμας μας, πολλὰ τὰ κρίματά μας, ὅ,τι καλὸ καὶ ἂν πιάσουμε ἀμέσως θὰ βρωμήσῃ, καὶ τὸ μυαλό μας σάπισε καὶ ἡ ζωντανὴ καρδιά μας, καὶ ὁ Ἰορδάνης δὲν ἔμπορεῖ νὰ μᾶς ξεκαθάρσῃ. Σὰν Βρωμολίμ' ἦ τὴ στιγμὴ καὶ ἐκεῖνος θεὸς νὰ γίνῃ, ἂν ἐκεῖ μέσα ὁ Ῥωμαῖὸς τῆς βρώμας του ξεπλύνη.

Σαρκοστή, Σαρκοστή, καθαρισμὸς εἰς ὅλους, προβάλλετε με σώματτα καὶ μούτρα καθάρᾳ, ὡς τώρα πάντα ἔχουμε παρὰ με διαβόλους, ἅς κάμουμε καὶ με θεοὺς παρὰ μιὰ φορὰ. Ἀρῆσατε τὸν διάβολο στὸ διάβολο νὰ πᾶν, καὶ ἔλατε ὡσάν ἀγγελοὶ εἰς τοῦ θεοῦ τὸ πλάϊ.

Ἐσχιῖστε τὴν ἀδικαντροπὴν τοῦ Σατανᾶ μουσοῦνα, καὶ ὅλοι με κατάνυξι μαζί μου τραγουδάτε «Ἐλέησόν με ὁ Θεός» καὶ ὄχι «Παπαροῦνα», καὶ ἀλάργα μίλια ἐκπτό ἀπὸ κρασί τραβάτε. Γυναῖκες καὶ ἄνδρες φεύγετε σὰν διάβολο ζυδάτο καὶ ἀπ' ἐκεῖνο πῶς τὸ λέν τὸ μυρικναθεμάτο!

Σαρκοστή, Σαρκοστή, με χάβαρα, με στρεῖδια, με βρεκτοκούκκια, κάρδαμα, χαλβάς, χαβιάρι, σκόρδα, με ἀγινούς, κελόγλωμες, σουπιές, γταπόδια, μῆδια, με Ἐκκλησιά, με προσευχὴ, με ἐσάφκαμο, με λόρδα. Σαρκοστή με κόψιμο καὶ με δυσεντερίας, με φασουλᾶδα, με φακὴ καὶ τόσαις μπαταρίαις.

Σαρκοστή, Σαρκοστή, δουλειὰ καὶ ἡσυχία, κινεῖται ἡ Κυβέρνησις, κινεῖται καὶ ἡ Βουλὴ. . . . μα τᾶχατε δὲν θάμαστε, Σαρκοστή ἀγία, καὶ ἀπ' αὐταῖς τῆς Ἀποκρητῆς ἀκόμη πιὰ τρελλοί; Ἐλέησόν μας ὁ θεός κατὰ τὸ ἑλεός σου, με πρόσεξε καὶ σὺ, θεε, μὴ χάσης τὸ θεό σου.

Souris.

ρας, προσωπίδας εἰς τὸ πρόσωπον, μόνον με τὸ ὑποκάμισον, ὁ εἰς ἀπάναντι τοῦ ἄλλου εἰς τὴν πρώτην θέσιν τῆς ζιφακίας. Ἴδου ἀρχίζουσαν νὰ διασταυρῶσι τὰ ζῆφην ὡ θὰ τραυματισθῶν, καλῆ, θὰ χυθῇ αἷμα, Παναγία μου! νὰ σηκωθῶ νὰ τοὺς χωρίσω· νὰ πέσω εἰς τοὺς πόδας τῶν ν' ἀποσπάσω τὴν μαγικὴν ζανθὴν μου κόμη· νὰ γίνω θύμα ἐγώ· ἰδοὺ, νὰ με, ἐμπήξατε καὶ οἱ δύο τὰ ζῆφην σας εἰς ἐμέ· ἐγὼ εἶμαι ἡ διπλῆ ἔνοχος, ἡ διπλῆ ἀπιστος. Ἀλλὰ ποῦ νὰ σηκωθῇ! κερφωμένη ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς ἠσθάνετο ὅλα τῆς τὰ μέλη βαρέα ὡς μάλυθος· ὁ βραχίον τῆς, ὁ τορευτὸς ἐκεῖνος καὶ παχουλὸς βραχίον ἐξυγίεν ἕνα στατῆρα· ὁ μηρός τῆς ὁ λείος ὡς ἀλειμμένος ἰστός πλοίου ἦτο ἀκίνητος· ἐζήτει νὰ φωνάξῃ, ἀδύνατον· ἡ φωνὴ τῆς ἐπνίγετο ἐν τῷ λάρυγγί τῆς· καὶ αὐτοὶ παίζουσαν ἀκόμα τὰ ζῆφην ὁ Γιάννης φαίνεται ὅτι θὰ ὑπερισχῶσῃ· νὰ, νὰ, ἔθιξε τὸ γυμνὸν στῆθος τοῦ Θεαγένους! Βοήθειαν! κατώρθωσε νὰ φωνάξῃ καταβλαύουσα ὅλας τῆς τὰς δυνάμεις. Καὶ με τὸ «βοήθειαν!» ἐξύπνισε! Ποῦ ἦτο; Ποῦ εἶναι; Ἐφυγαν; Ὁ ἰδρῶς τὴν εἶχε περιρρέουσαι, ὁ λευκὸς τῆς χιτῶν θερμὸς θερμὸς κατασπάζετο μέτρι πνιγμονῆς τὰ μέλη τῆς. Ἀνέπνεε βραδέως, ταχέως, καὶ ἡ ἀδυναμία τῆς ἦτο τόση ὥστε εὐκόλα ἀπεκοιμᾶτο. Ἄλλοτε πάλιν τῆ ἐνεργητικὸς ὁ τρυφερός Θεαγέννης, τὴν ἠσπάζετο θερμὸς εἰς τὰ χεῖλη καὶ τῆ προσέφερον ἐν ἄνθος οἶον δῆποτα, ὡς ἐσυνειθίξε, καὶ μόλις ἐκείνη ἔτεινε νὰ λάβῃ τὸ ἄνθος ἐκ τῶν χειρῶν του, αἰ-

φνης τὸ μικρὸν ἐκεῖνο σῶμα ἐλάμβανε διστάσεις ἀφυσίους, ὁ ἰσχνὸς βραχίον προσεδέχετο μὺς ἀθλητικούς, ἐνόμιζε ὅτι ἐβινεν ἐπὶ κωθῶρων καὶ τὸ γλυκὺ ξανθὸ τῆς κόμης χρώμα βαθμηδὸν βραθυμῶν, ὡς νὰ ἐποτίζετο φάρμακκα τῆς Μίς Ἄλλεν, ἐμυρῖζεν, ἀντὶ τῆς λεπτῆς κυκλικῆς γενειάδος μὸς στρατιωτικὸν ἐφόπρωεν ὑπὸ τὸν πάγων καὶ ὁ Θεαγέννης, ὁ μικρὸς τῆς, ὁ καλὸς τῆς, ὁ ξανθὸς τῆς, ἐγίνετο. . . . Γιάννης! Ἡ Εὐθαλία ἐτρόμαξεν ἀπὸ τὴν μεταμόρφωσιν αὐτὴν καὶ ἐξύπνα!

Ἐκτὸς αὐτῶν τῶν νυκτερινῶν παρεξηγήσεων, κατὰ τὰ ἄλλα ἡ Εὐθαλία εἶχε τόσῳ ἐξοικειωθῆ πρὸς τὸν καταμερισμὸν τοῦ ἔρωτος, ὥστε τῆ ἐφαίνετο φυσικώτατος. Παραβᾶλλε πολλαῖς τοὺς δύο αὐτῆς ἐραστὰς πρὸς τοὺς δύο τῆς ὀφθαλμούς· δὲν βλέπομεν, ἔλεγε, τὰ αὐτὰ πράγματα καὶ διὰ τῶν δύο; καὶ ἐγὼ αἰσθάνομαι τὸν αὐτὸν ἔρωτα πρὸς τοὺς δύο. Καὶ οἶονεἰ κοροιδεύουσα ἡ ἰδία τὴν ἐπιτηδεύουσα τῆς ἐπεφώνει ἐν ἠδονικώτατον: **Μάτια μου!** συμπεριλαμβάνουσα εἰς τὸ ἐπιφώνημα καὶ τοὺς δύο ἐραστὰς.

Βαθυμδὸν αὐτὸς ὁ δασμὸς τὴν ἐτελειοποιεῖ, εἶχε καταντήσει διπλῆ φύσις. Αὐτὴ ἡ μετὰ τοῦ Γιάννη θετική, αἰσθητικὴ, ὀλιστικὴ, μεθυστικὴ, ἐξητμίζετο παρὰ τὴν ποιητικὴν φυσιογνωμίαν τοῦ Θεαγένους, ὅλη αἰσθηρ, μύρον καὶ αἰσθημα. Ποσάκις, ὥρας δὲν ἔμνετε πλη-

ΚΑΘΑΡΗ ΔΕΥΤΕΡΑ — ΚΟΥΛΟΥΜΑ

Ήτο θέαμα ἐκ τῶν σπανιωτέρων ἢ τὸ πρῶτ' ἡς Δευτέρως ὄψις τῆς ἀγορᾶς. Οὐδέποτε τόσος κόσμος ἐπικνώθη ὑπὸ τὰς ἐτοιμοδρόπους τῶν ὄψωπαλείων ἐκεῖ στεγᾶς καὶ τοὺς λασιπώδεις στενοὺς διαδρόμους. Οἱ συνήθως δι' ὑπερητῶν ὄψωνίζοντες τὸ κρέας, τοὺς γάλους, τὸ κυνῆγι καὶ τὰς ὀπάρας τῶν ἐνόμισαν ὅτι ὄφειλον αὐτοπροσώπως νὰ ἐκλέξουν τῆς πίναις, τῆς καλόγνωμαις, τὸ ἕχτα πῶδι, τὸ χαβιζαί καὶ τῆς λαγάνας τῶν. Πωληταὶ καὶ ἀγορασταὶ ἦσαν χθὲς ἠδελφωμένοι. Συμφωνοῖσι σχεδὸν δὲν ἐγίνοντο. Αἱ φωναὶ δὲ τῶν πωλούντων τὰ χάθαρα ἀντήχουν ἀπὸ μακρῶν ὡς ἰσχυαί ἢ ὡς εὐοὶ! εὐοὶ! στραπὸν μαχομένου. Ἡ ὄψις τῶν θαλασσινῶν, μυρίζοντων τὴν παρθένον εὐωδίαν τῶν, τοῖς εἶδε μοναδικῶν ἐλευθερίαν προχθές. Οἱ περισσότεροὶ τῶν ἐθωμολόγουν δυνατὰ. Ἡκούσαμεν παρ' ἐνὸς μιδισπώλου νέον τρισυπόστατον τοῦ ἀνθρωπίνου βίου σύνθημα: Σκαμπίλι, κρασί, γυναικία. Ἐνθυμήθημεν τὸ ἄλλο τρισυπόστατον τοῦ ἐνὸς τῶν ἡρώων τοῦ ἐπιφανοῦς Μούργου: Φαγιή, γυναικία, κρασί. Τὰ παντοπωλεῖα ἦσαν ἀρεμικασιώτατα περιεβλημένα. Ὁλος ὁ Παρινασὸς τὰ εἶχε στεφανώσει. Οὐδέποτε τόσαι δάφναι ἐκόσμησαν τὰ Φάρσακα ἢ τὴν Ὀστερλίτσαν.

Καὶ μὲ τὸ ναί, αἱ στεφανοῦμεναι ἐκεῖ ἐλάκει τὰς ὀποίας τόσον ἀπλήτως ἔτραγεν ὁ Βύρων ἐπὶ τῆς ῥάχης τοῦ Ἰμμηττοῦ, ἐνέκρυπτον μεγαλειτέρην ποίησιν ἀπὸ πολλὰ ἰσχνὰ τῶν συγχρόνων μὲς στιχάρια καὶ ἑ κατακόκκινος ἐκεῖ ταρμαξ, ὡς σβέρκος τοῦ Βουλευτοῦ Στεφανίδου ἢ Κώστα τοῦ Σκουπιδᾶ, ἤζιζε τὴν δάφνην πλειότερον ἑλῶν ἡμοῦ τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ ἐλληνικοῦ στρατοῦ.

Δὲν ἐπρόφθαινον οἱ παντοπῶλαι νὰ ζυγίζου, νὰ δίδου, νὰ ἐκτιμοῦν, νὰ λογαριαζοῦν. Ἰρίστατο τακτικῶς πολιορκίαι, δι' ἣν ἐδέησε νὰ προσκαλέσονται ἐπικούρους δυνάμεις. Ἦσαν ὅμως ὅλοι χαρὰ οἱ παντοπωλάρχοι. Ἐνῶ οἱ κακόμενοι κρεοπῶλαι οὔτε τὴν οὐρανὸν τῶν ἐτολμῶν νὰ δεῖξουν. Ἐφρουγον ὡς νὰ ἦσαν διαβῶλοι καὶ οἱ παντοπῶλαι ὅλοι Χριστοί. Μόνον τὰ καρφιά καὶ αἱ ἀρεμαὶ τῶν ἰσταντο ἀπειλητικαί, ὡς νὰ ἔλεγαν πάλιν θὰ κρεμασθῆτε ἐπάνω μας, ἀν ὅχι σεῖς, ἀλλὰ τὰ βελάντια σας. Τρεῖς καὶ εἴκοσι τὰ ἀρνί μας, διώμυση τὸ τραγῆσο. Αἱ παρὰ ἐνέσκηπτον μαζὺ συνεταγμαμένοι καὶ ἦκουε πλέον τὰ συμβουλίαι τῶν: νὰ πάρουμε καὶ 'μούγδα' ὅχι φθάνον πορτοκάλια' μαρὲ ἢ βρεσίνα ταρμαξ σηκόνει καὶ γαστρονομικὰς ὥρας τοῦ ἔτους διατηροῦντες μονοτονίαν ἀνεμομίλου, εἶχον προχθὲς τὴν ποιήσιν τῶν. Ἐπῶλον ἀρράτας, μαλακὰς, ὀλίγον λιψὰς λαγάνας, ἦτοι, κυρία μου, τίς τῆς, χαδαρεθίμου καὶ αὐτὸ τῆς Καθηγῆς Δευτέρως. Ἐν γένει τόσην ζωὴν εἶχαν ἢ προχθεςινῆ Ἀγορὰ, ὥστε ἐνόμιζε τις ὅτι ὅλος αὐτὸς ὁ κόσμος ὁ πρῶτ' ἡς Δευτέρως ὁρμήσας εἰς τὰ ὄψωπαλεῖα, εἶχεν ἀπελιπθῆ ἀπὸ τὴν φοβερὰν ἀκρίβειαν τῶν ἀπόκρω, τὰς 19 δραχμὰς τοῦ γάλου, τὰς τρεῖς τοῦ κρέατος καὶ τὰς ἄλλας τρεῖς τῶν ψαριῶν καὶ εἰσεβάλλε νὰ ἐκδικηθῆ τὴν πεῖναν καὶ τὸ βελάντιόν του, ἀγοραζὼν ἐπὶ τέλους τρόφιμα φθινὰ, κάρδαμα, κρόμμυκα, ῥόκαν καὶ καλόγνωμαξ, τὰς ἀβιγανίδας αὐτὰς τῆς ἀριστοκρατικῆς φυλῆς τῶν στρατιῶν τῆς Προποντίδος καὶ τοῦ Κέρωπος τοῦ Ἀθηναϊκοῦ στρατιδοσυγκριμοῦ Δούκα τοῦ Χαλκιοκονδύλου.

'Ἀλλὰ τί ἡμέρα ἢ τῆς προχθεςινῆς Δευτέρως! Ἐξῆμῆρωσε ὁροσερὰ, χλιαρὰ, ὡς ἐλωτὸν τουρκικοῦ λουτροῦ,

σίον τοῦ βρεμβάζουσα τὸν ἀστερισμὸν τῆς Ἀφροδίτης. Καὶ ὁ Θεαγένης παρ' αὐτῆ νὰ περιέρχεται εἰς ἐκστασίαν, νὰ νομίζει ὅτι ῥοφᾷ αὐτὸν τὸν τρέμοντα χρυσὸν τῆς Ἀφροδίτης, φρίσσουντα ἐπὶ τῆς κυκνῆς στρωμνῆς του, ὡς νὰ ἦτο αὐτὴ ἡ ζωσὰ σὰρξ τῆς Θεοῦ τοῦ κλάλου. Ὀλίγον ἀφηρημένος ἐὰν ἦτο ἐνόμιζεν ὅτι ὤνειροπόλοι πλησίον τῆς τῶν Ἄρη κοιμώμενον καὶ ἦκουε τὸν Ἐρμηὶν χαλκιοῦντα τὰ πρῶτα δεσμά τῆς συζυγιῆς ἀπιστίας. Ἡ Εὐθαλία τὸν βραχίονα ἔχουσα ἐπὶ τοῦ ὤμου του καὶ φέρουσα ὅλον τὸ θάλπος τοῦ στήθους εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ὤνειροπόλου ἐθαύμαξε τὸν ἀστὲρα εἰς τὸ πρόσωπόν του. Καὶ ἐτελειτο ἐκεῖ τριπλῆ μουσικὴ συγκοινωνία αὐτοῦ μετὰ τοῦ ἀστέρου καὶ ἐκείνης μετ' αὐτοῦ. Βίβαι ἀληθὲς ὅτι τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ φυσιολόγος ἐραστῆς ἐλάτρευε πλειότερον τὴν Ἀφροδίτην ἢ τὴν Εὐθαλίαν ἀλλ' ἢ Εὐθαλία ἀναλογιζομένη τὸν διπλοῦν τῆς ἔρωτα δὲν ἐτόλμα νὰ ζηλοτυπήσῃ. Τὰ ἀπασχολοῦντα τὸν Θεαγένην αἰσθημάτα συνήθως ἐξωτερικεύοντο διὰ θαυμαστικῶν, δι' ἐπιφωνημάτων. Ἦτο ὀλίγον τῆς παλαιᾶς αἰσθηματικῆς σχολῆς. Συνεπλήρου τὴν ἰδέαν ἐν τῷ ἔγκεφαλόφω του, τὴν ἐμελέτα, τὴν ἀπελάμβανε καὶ δὲν ἀφινε νὰ τὸν διαφύγη εἰμὴ βραχειὰ τῆς ἄκρας αὐτῆς. Ἄ! τί μαγκιὸν τὸ φῶς τῆς! ἔλεγεν πρὸς τὴν Εὐθαλίαν ἐνῶ καθ' ἑαυτὸν ἐμελαγχόλει, διότι ὁ ποιητικὸς ἐκείνος τοῦ οὐρανοῦ λαμπτήρ ἦτο κόσμος καὶ εἶχε καὶ αὐτὸς τοὺς νόμους καὶ τὴν ἐλξιν του, τὰς νύκτας καὶ τὰς ἡμέρας

του, γαλήνην καὶ καταιγίδα, ἔρμηον καὶ δάση, δάσεις καὶ πλημμύρας, καὶ μετὰ ταῦτα πάλιν, ἀκριβοῦμενος τῆς ἐγκεφαλικῆς ἐργασίας, ἐπανήρχετο εἰς τὴν ἄκοπον τῶν αἰσθητηρίων καὶ ῥοφῶν τὸ φῶς τοῦ πλανήτου συνωφίετο ὅλος εἰς ἕν περὶ τῆς μαγείας του ἐπιρώνημα.

'Ἄλλ' ὅταν ἐν τῷ Ξενοδοχείῳ τοῦ ἤρχετο ἢ ἐμπνεύσεις ν' ἀνοιξῆ δύο τρεῖς Οἰκονόμους διὰ νὰ κερᾶσῃ ὄντινα τῆ στιγμῆ ἐκείνη συνέπαθει καὶ ἐπανήρχετο εἰς τὴν συνέντευξιν ὀλίγον θερμοκέρχαλος, τότε κατέπληττε τὴν Εὐθαλίαν μετὰ παραδοξολογήματά του.

— Σεῦρεῖς τί; Ἦθελα νὰ ἔχω εἰς τὸ τραπέζι μου ἐπάνω, ἀντὶ σπερματσέτου ἕνα ἄστρο ὅταν γράρω στίχους.

— Γιὰ μὲνα; τὸν δεικοπτεν ἢ Εὐθαλία.

— Ἄς εἶναι καὶ γιὰ σένα. Καὶ σεῦρεῖς τί ἤθελα ἀκόμα; Μὰ νὰ μὴ ζιλιψῆς. Κάπου διάβασα ὅτι αἱ οὐράνιαι σφαιραὶ κινοῦνται ὑπὸ ψυχῶν, αἰτίνες στρέφονται διηλεκτικῶς, ἀναζητοῦσαι ἑαυτάς: τὸ λοιπὸν ἤθελα ἢ ψυχή μου νὰ στρέφεται περὶ τῆς Ἀφροδίτης.

Καὶ τότε ἐνθυμέτο τοὺς στίχους τοῦ Μισσέ καὶ τοὺς ἀπήγγελλε γλυκύτατα προσεγγίζων τὰ χεῖλην του εἰς τὰ χεῖλη τῆς φιλότατης του:

Vénus! flambeau divin!—Astre cher aux pirates!
Astre cher aux amants!
'Ἀπὸ τῆς Ἀφροδίτης μετςπήδα ἄλλοῦ.

πρὸς μεσημβρίαν μετεβλήθη εἰς βρογερὰν, κλαψιάραν, λασιπῶδη, ἐνῶ ὁ οὐρανὸς ἐνεδύετο τὸν μολυβδόχρου ἀδιαπέραστον χιτῶνά του, εἰδικὸν διὰ τοὺς αὐτοκτονοῦντας ἢ τοὺς παραφρονοῦντας. Πολλοὶ ἀπελιπθέντες ὅχι τόσον διὰ τὸν καιρὸν, ὅσον διὰ τὰ ψούνια, τὰ ἔστρωσαν κάτω, ὅπου ἐτύχαινε, καθ' ἐδὸν, πρὸ τοῦ πρῶτου τυγῆντος παντοπωλείου καὶ τὸν χαρῶν, συγγρόνως δὲ ἤρχιζαν καὶ τὸ τραγοῦδι. Ἄλλ' ἐν γένει αἱ ὁδοὶ ἦσαν ἐρημοὶ, οἱ ἄνθρωποι πεισματωμένοι, ὁ Παρρασκευαῖδης παρὰ ὀρος καὶ αἱ Στῆλαι μόνον ποῦ δὲν ἔκλειον. Μόνον τὸ Σχιστὸ, ἢ ῥωμανικωτάτη αὐτῆ παρὰ τὸν γέροντα Λυκαβητὸν ῥαγὰς, ἔβριθε κόσμου ἀπὸ πρῶτας, ποιητικωτάτη κλιτύς, γειτονικὰ ἔχουσα τὰ Πευκάκια καὶ τὴν Δεξιαμενήν, ὠρεὴν προσφερομένη ἔξοχῃ εἰς τὰ πολυπληθῆ τέμματα Νεαπόλεως καὶ Λυκαβητοῦ. Καὶ εἶχον ἐξέλθει σχεδὸν λυσικομοὶ καὶ ἀργυρόπεζαι αἱ περὶ οἰκοδόμοισιν μετὰ τῶν ὄψων καὶ τῶν τέκνων τῶν, καὶ ἄλλαι ἐτερογενεῖς παρὰ καὶ περιπατηταὶ κατ' ἄτομα καὶ ἐκυνηγοῦντο καὶ ἐκάθηντο καὶ ἤσθμαινον ἐκ τοῦ ἀνηφόρου καὶ εὐρίσκοντο ἤδη εἰς τὴν ἐκ τοῦ πλησίον ἀπόλαυσιν τῶν Κουλούμων, ὅταν ἐπικσε ἢ βροχὴ καὶ τότε ἤρχισε τὸ ἀληθὲς κυνηγιτὸ μετ' ἡμεῶν ἄλλαι τὸ στόμα καὶ τὰς παροψίδας εἰς χεῖρας, ὅπου φύγη φύγη, μετὰ γέλοια, μετὰ γέλοια καὶ ὀλίγα παραπονα κατὰ τοῦ καιροῦ ποῦ πῆγε νὰ βρῆξῃ ἀπάνω τὸ πρῶτ' ἡς.

"Ἄλλη, ὅπως διόλου ἄλλη, ἡ φυσιογνωμία τοῦ Φαλήρου. Τὸ μοναδικὸν θέαμα ἦτο ἐκεῖ ἡ θάλασσα, οὔτε γαλανῆ, οὔτε λευκῆ, ἀλλὰ φιαχ, κατοπριζουσα τὸν οὐρανὸν εἰς τὰς ἀγκυλάς τῆς, καὶ λεία, μόνις κινουμένη, ὡς ἐπιράνεα ἠδονικῆς ὑποτρεμούσης τσελατίνας. Ὁ κόσμος δὲν ἦτο οὔτε πολὺς, οὔτε ὀλίγος. Τὰ τραῖνα τὰ

ἐβλεπετε πλήρη ἀνερχόμενα καὶ κατερχόμενα καὶ ἐλαφροὺς τινὰς ἀκόμα περὶ τῆς θέσεως ἀγῶνας καὶ ὅμως ἢ πλατεῖα τοῦ Φαλήρου ἦτο κενὴ καποῦ καποῦ ὡς ἁραιὸν κυνῆγι ἀνερχίοντο περιπατητὰ ἑμπετέρων τῶν φύλων, κρωμένοι, ἀνοστοί, κατὰ γερὸντα, συνοδευόμενα θησαυροῦς κλπ. Τὸ θέαμα, ὅπερ ἄλλοτε εἰδείκνυεν ἢ πλατεῖα, εἶχε κενωθῆ, ὡς ὄψων ἀπὸ μιᾶς εἰς ἄλλην παροψίδα, ἐντὸς τῆς μεγάλης αἰθούσης τοῦ Κεντρικοῦ Ξενοδοχείου, ὅπου διὰ τὴν βροχὴν κατέστυον ἔλοι καταλαβόντες καναπέδες, τραπέζας, τραπέζακια, καρέγλες. Ἐν τοιαύτῃ ἀκουσῇ εἰσεβολῇ ἢ εὐθυμία γεννᾶται αὐτόματος καὶ αἱ φιάλαι Οἰκονόμου, Ἀμπαζοπούλου, Σούλωνος, Μοναχοῦ, Ντρέερ ἐκποματίζονται μόνον τῶν, πληροῦσαι τὴν αἰθουσαν τοῦ μεθυστικοῦ τῶν ἀνθρακικοῦ ὀξέος, ἐξάπτουσαι τοὺς ἐγκεφάλους, ἀνάπτουσαι τὰς καρδίας, θερμαίνουσαι τοὺς λαρυγγίτας, τὴν γλώσσαν, τὰ χεῖλη. Τὸ κλειδοκύμβαλον τῆς αἰθούσης αἰφνιδίως ἤρχισε νὰ ὀμιλῆ καθόριλλες, βάλς, ὀπερέτας, ὅλα ἀνάκατα, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ γίνη χορὸς ἄλλοφύλων, κουργιάθηκε χορὸς ὀμοφύλων, παραταθεὶς δι' ὅλης τῆς ἡμέρας ἐν μέσῳ ἄσματος, κόρδακος, πισσοῦ, ἀστεισμῶν, φωνῶν, συγγύσεως γλωσσῶν, ἀνατολικῆς Βαθυλωνίας, σπαρσιμάτων, σπαθίων ἀξιωματικῶν, μύρας, ἀστακῶν, μεζέδων, ζάλης, ἐμέτου καὶ ἄλλων.

Βασιλίσσαι τοῦ χοροῦ διεκρίθησαν ἢ μignon γαλακτέλευκος καὶ χρυσόξανθος δεσποινίς Ἀριστείδης Ρούκας καὶ ἡ ὠραία Καρυάτις δεσποινίς Φιλοποίμη Παρρασκευαῖδης. Ἀμφότεραι ὑπέστησαν τακτικὴν πολιορκίαν, λαμβάνουσαι συνεχεῖς προσκλήσεις καὶ μόνον ἢ ἀπουσία τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως συνετέλεσεν ὅπως μὴ κατὰ πάντα συναμλληθῶσι πρὸς τὰς δύο ἡρωῖνας τοῦ μεγάλου χοροῦ τοῦ κ. Φόρδ, τὰς δύο Τρικυμίες τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς.

— Εὐθαλία, τῆ ἔλεγεν, ἀπόψε ἔχω καννιβαλικὰς ὀρέξεις! Ἦθελα νὰ ἀνατάμω τὴν καρδίαν σου, καὶ νὰ σκύλω νὰ δῶ τί κρύβει μέσα τῆς.

Πολλῶν ἐὶς ὀμμάς, ὁ λείος ἐραστῆς ἐξηγητοῦτο, ἐλάμβανε θέσιν Χάμιλετ ἐνώπιον τῆς Ὁρηλίας καὶ τὴν ἠρώτα μετὰ βλέμμα ἄγριον:

— Εἶσαι ἁμαρτωλῆ;

Ἡ Εὐθαλία ἐνόμιζεν ὅτι ἤστείετο καὶ ἐμεδίει.

— Εἶσαι ἁμαρτωλῆ; ἐρώναξεν ἐκεῖνος! Ἐχεις εἰς τὴν καρδίαν σου νύκτα;

Καὶ ἐτίνασσε τὴν χεῖρά τῆς μετ' ὄρμης, ἐνῶ ἐν δάκρυσ ἐρπίνετο νὰ ἀναβλύξῃ τοῦ ὀφθαλμοῦ του.

Ἡ Εὐθαλία ἐτρόμαξε καὶ μόνον ὅτι δὲν ἐκλειεν.

'Ἀλλὰ τοῦ Θεαγένους ἐν μιᾷ στιγμῇ ὁ ἐγκέφαλος ἐκκινε τὸν γύρον τοῦ κόσμου, ἔβλεπε πρὸ τῶν ποδῶν του ἐν θῆμα πικηνίου, τοῦθ' ὄπερ ἤρχιζε νὰ ὑπολαμβάνῃ ὅχι τὸσον ἐντιμον καὶ οἰοεὶ ταπεινούμενος αὐτὸς τὴν ἐθῶπευ, ὡς ὅτου νὰ τὴν κάμῃ νὰ μειδιᾷ.

(Τὸ τέλος εἰς τὸ προσχέτι).

Μούργος.

Μετὰ τὸν Γιάννην δὲν διέτρεχεν ὅλας αὐτὰς τὰς περιπετειὰς καὶ τὰς μεταβάσεις. Μεταξὺ τῶν συνεντευξῶν τῶν ὑπῆρχε τόση διαφορὰ, ὥστε πρέπει νὰ μᾶς πιστεῦσῃτε ἐὰν σὰς εἴπωμεν ὅτι ἡ πονηρὰ Εὐθαλία εἶχε ἰδιώτερον ἱματισμὸν δι' ἑκάτερον ἐκ τῶν δύο. Οὐδέποτε ὁ Ροδύστακος ὑπῆρξε τυπικώτερος, μᾶλλον ἀκριβο-

ΘΕΑΤΡΙΚΑ.

Τῆ προσεχῆ Τετάρτῃ θὰ ἔχωμεν ἐν τῷ μεγάλῳ θεάτρῳ ἑλληνικὴν παράστασιν ὑπὸ τῆς νεοσυστάτου ἐταιρίας τοῦ κ. Λεκατσῆ. Παρὰσταθῆσεται καὶ πάλιν ὁ 'Ροσελιέ, τὸ εὐφραντικώτατον δράμα τοῦ Μπουλβερ, τοῦ κ. Λεκατσῆ διδάσκοντος ἀγγλιστί. Μετὰ τοῦ 'Ροσελιέ θὰ δοθῆ καὶ ἡ Β' πράξις τοῦ Χάμλετ, κατὰ μετάρρασιν τοῦ κ. Βικέλλα. Εἰς τὸν Χάμλετ θ' ἀπαγγελῆ καὶ ὁ κ. Λεκατσῆς ἑλληνιστί, τυχὼν θερμῆς ἀρωγῆς παρ' αὐτοῦ τοῦ κ. Βικέλλα εἰς τὴν μετὰ τῆς ἑλληνικῆς συνοικεῖωσιν. Οὕτω καὶ πάλιν δευτέραν αὐτὴν φορὰν μετὰ τὸ περυσινὸν θέρος θ' ἀπολαύσωμεν τὸ μεγαλεῖον τῆς δραματικῆς τέχνης, τοῦ ἀριστοτέχνου καὶ ἠθοποιῦ κ. Λεκατσῆ.

ΚΑΡΑΜΕΛΛΑΙΣ.

Τὰ βόπρακα παίζουν εἰς τὴν Πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος.

Ὁ κύριος Τ. πίνει τὸν καφέ του καὶ θεάζει.

Τὸ παιδί μετὸν δίσκον παρουσιάζεται.

— Πήγαινε τώρα, ὅτι κήθησα!

Μετὰ δέκα λεπτά τὸ παιδί μετὸν δίσκον ἐπανέρχεται.

— Ε, μὰ τώρα δὲν ἤσουνα 'δῶ;

Σκέψεις Βοήμου ἐν στιγμαῖς βραδυσμῶν:

Ἦθελα ὅλα τὰ κορίτσα νάχαν ἓνα στόμα, νὰ τὰ φιλοῦσα ὅλα σὲ μιὰ ὄρα.

Ἦθελα ὅλα τὰ σταφύλια νὰ χυνότανε σ' ἓνα ποτήρι, νὰ τὰ τελείωνα μὲ μιὰ βουφηξιά.

Ἦθελα ὅλοι οἱ δανεισταὶ μου νάχαν ἓνα ζεύγος ὑποδημάτων καὶ αὐτὰ ξεσχισμένα—τότε θάκανα τὸν περίπατό μου ἡσυχα.

Παρεπονεῖτο ὁ Τ. εἰς φίλον του ὅτι τὸν εἶπεν εἰς συνανκαστροφὴν βλάκα!

— Ἀπ' ἐναντίας, φίλε μου, τοῦ εἶπεν ὁ ἄλλος ἀπολογούμενος, ἤμουνα ὁ μόνος ποῦ δὲν σὲ εἶπα.

Εἰς τὸ πραιματδικεῖον.

Εἰς λαποδοτήσας ἐν ὠρολόγιον.

— Νὰ μὲ συγχωρήσῃς κύρ δικαστὴ γιὰτὶ πλανήθηκα καὶ ἔκλειψα τὸ βωλόξιν αὐτό.

— Καὶ ποιὸς σὲ ἀπεπλάνησε;

— Ἦ ἀλυσίδα, κύρ δικαστὴ, ποῦ τὴν πήρα γι' ἀληθινή.

Ὁ Ἀγαθόπουλος θέλει νὰ πέρη γιὰτὶ τὸ θεάτρον ἀπὸ τοῦ Λαβάρβερα.

— Ἔχω ἀπὸ ὅλα τὰ εἶδη, τοῦ λέγει. Διαλέξτε τί ποιότητα θέλετε.

— Ἦθελα πολὺ νὰ μοῦ δώσητε γιὰτὶ γιὰ τὰ γαλλικὰ βωδεβίλ, ὅχι γιὰ τῆς ὕπερας.

ΑΝΑ ΤΗΝ ΙΤΑΛΙΑΝ.

Ματίλδη Σεράου.

BARI, 29)10 Φεβρουαρίου.

Τὸ ὄνομα τοῦτο, ἐν τῇ συγχρόνῳ Ἰταλικῇ φιλολογίᾳ, ἀνήκει τῇ χορείᾳ τῶν ὀλίγων, ἅπερ εἰς τὸ τέλος ἀρθροῦ τινὸς Ἐπιθεωρήσεως, ἡ ἐφημερίδος, ἡ ἄλλου περιοδικοῦ ὑποκρινόμενα, ἡ ἐπὶ τὴν μετόπισιν βιβλίου καθορώμενα, προσφιλέα καθιστώσι τοῖς φιλικανχνώσταις τὸ φύλλον αὐτὸ ἢ τὸ βιβλίον.

Ἐν τῇ ελαφρῇ Ἰταλικῇ φιλολογίᾳ ἡ ἐμρῆνις ἀρθροῦ ἢ διηγήματος τῆς Διδάκτορος Σεράου εἶναι μικρὰ ἐσορτή ἢ ἐμρῆνις βιβλίου, γεγονὸς διανοίγον τὰς πύλας τῆς κριτικῆς κωνίστρας, ἐν ἣ οἱ μικροὶ καὶ παταγῶδεις περὶ τὸ ἐκρυπτοῦ ὄνομα ἀγῶνες—ἀδιάρρονον οἶα ἡ ἐκβάσις των, ἀρκεῖ ὁ πάταγος—ἀνήγαγον ἡδὴ αὐτὴν ἐν τοῖς πρώτοις τῶν καλλιτεχνῶν τῆς γραφίδος.

«Καρδιά ασθενής». «Cuore Infermo» εἶναι ὁ τίτλος τοῦ τελευταίου δημοσιευθέντος μυθιστορήματος τῆς Δοσ Σεράου. Ἐπὶ τοῦτο ἀκριβῶς, ἀπὸ τοῦ ὕψους τοῦ ἐκ ναστογράφου κριτικοῦ Ὀλύμπου τῶν Ἰταλῶν βραγχνότερον ἐτριζαν οἱ κεραυνοὶ καὶ αἱ παρκαλεῦσεις καὶ λαμπρότερον ἢ βεγγαλικὴ αἰγλή των ἐπαίνων ἐπέτειλεν.

Ἰπὸ τὸν κυκεῶνα ὁμοῦ τῶν φιλολογικῶν τούτων φαινομένων, ἐνυπάρχει τι ἐν τῷ βιβλίῳ καὶ ἐν πᾶσι τοῖς ἔργοις τῆς νεκρῆς μυθιστοριογράφου, ὅπερ ἐκ τῶν Ὀλυμπίων κριτικῶν οἱ μὲν τὰς φακέττας βάλλοντες ἀνχνωρίζουσιν ὡς ἀθικτον, οἱ δὲ τῶν βεγγαλικῶν ἐχόμενοι ἐπιφανέστερον ἐπιδεικνύσι καὶ τοῦτο εἶναι ἡ πρωτοτυπία.

«Ἄφετε τοὺς Γάλλους τῆς φυσιολογικῆς σχολῆς μελετήσατε τοὺς Ἄγγλους τῆς αἰσθηματικῆς ἀκολουθήσατε μάλλον τὴν ἐλευθέραν ροπὴν τῆς ὑμετέρας πρωτοτυπίας...» Παρκαλεῦουσιν οἱ μὲν.

«Ἔστε μάλλον θετικὴ» ἀφετὴ τὸν ῥωμαντισμόν· ἐστὶ μεις αὐτὴ, διότι εἴθε πρωτότυπος» λέγουσιν οἱ δὲ καὶ ἄλλοι ἄλλα, ἀναχνωρίζοντες ὁμοῦ ὁμοθυμῶς τὴν πρωτοτυπίαν τῆς συγγραφῆς.

Αἱ ἀντιφάσεις αὐταὶ οὐδὲν ἐκπλήττουσι τὸν μικρὸν προσέχοντα τῇ συγχρόνῳ ἐν Ἰταλίᾳ φιλολογικῇ ἐξελιξεί, ἐν ἣ τὸ κοινὸν καὶ αἰώνιον, εἰ καὶ δοκεῖ νέον, ζήτημα τοῦ ἰδεώδους καὶ τοῦ ἀληθοῦς, ἡ τοῦ φυσιολογικοῦ, προκαλεῖ τὰς μάλλον παρκαλόγους, ἐλαφρᾶς, ἔστιν ὅτε ἀνοήτους, ἡμιστὰ σοβαρᾶς συζητήσεως καὶ ἐξηγήσεως, παρανοοῦμενον, στρεβλούμενον, διαφθειρόμενον ὑπὸ τῶν ἀμυνομένων ἢ προσβαλλόντων ἐξ ἀμφοτέρων τῶν πεδίων.

Οὐδὲν γελιότερον, μωρότερον, ἀηδέστερον τῆς κριτικῆς ὑπαγορευούσης ὡς ἀπόλυτα τὰ σχετικώτατα, διάφορα, ἀντιφατικὰ αὐτῆς παραγγέλλεται. Ἄλλὰ ποῦ ἐγκείται ἡ πρωτοτυπία τῆς Δοσ Σεράου; Ἄν οἱ Ἰταλοὶ κριτικοὶ ἐγνώριζον, ἂν ἐνόουν, ἂν ἐπελαμβάνοντο τῆς ὀρθῆς ἐξηγήσεως τῆς φυσιολογικῆς ταύτης ιδιότητος τοῦ πνεύματος, ἦν ἐν τῇ μυθιστοριογράφῳ χαρκατηρίζουσι πρωτοτυπίαν, ἴσως αὐτὴ ἠλλασσεν ὄνομα.

Ὅταν ἐν Γαλλίᾳ ἀνεγνώσθησαν αἱ πρώται ὥδαι τοῦ Ἀνδρέου Χενιέρου, αὐταὶ ἀνεγνωρίσθησαν ὡς πρωτότυποι ἐνομισθήσαν μάλιστα οἱ ἀγγελοὶ τῆς φιλολογικῆς ἐπαναστάσεως καὶ αἱ ιδέαι καὶ τὸ περίβλημα αὐτῶν προεφαίνοντο νέαι.

Ἐν Ἰταλίᾳ, ὅταν ἀνεγνώσθησαν οἱ στίχοι τοῦ Φωσκόλου, τὸ ἀρρενωπὸν τῶν ἰδεῶν καὶ ἡ κλασικὴ τῶν στίχων γλαφυρότης ἐξέπληξεν τοὺς Ἀρχαδικούς ἐτι ἡ σχολαστικούς ἢ γλαυροὺς μουσολήπτους τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, οἱ ὅποιοι ἀνεγνώρισαν ἐν αὐτῷ πρωτοτυπίαν.

Τὴν παράδοξον ταύτην, διὰ τὴν δυσκαλογίαν, προσαγωγὴν τῶν δύο ποιητῶν, προκειμένου περὶ τῆς πρωτοτυπίας τῆς Δοσ Σεράου, θὰ ἐξηγήσω παρκακτιόν. Ἐδῶ ἀφίσταμαι πάσης θεωρίας καὶ ἐπιλαμβάνομαι γοργῆς ἀφηγήσεως, καθιστάμενος ἐνοχος περιουτολογίας, δι' ἣν θὰ μὲ συγχωρήσωσιν οἱ εὐμενεῖς τοῦ «Μὴ Χάνεσαι» ἀναχνώσται καθ' ἣν ἡμέραν ἀναγνωρισθῆ ὅτι τούτῳ χάρις τις ὀφείλεται, διότι δι' ἐμοῦ πρώτον κατέστησε γνωστὸν εἰς Ἑλλήνας τὸ ὄνομα τῆς Δοσ Σεράου.

Ἐσπέραν τινὰ πρὸ τεσσαρῶν ἐτῶν, ἐν Νεαπόλει, ἐπανερχόμενος περὶ ἀπὸ τῆς Villa διὰ τῆς παρκαλίας ὁδοῦ τῆς Ἀγίας Λουκίας καὶ τῆς τοῦ Γίγαντος, διεπορευομένη τὴν μεταξὺ τῶν Ἀνακτόρων καὶ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Ἁγ. Φραγκίσκου εὐρυτάτην πλατεῖαν τοῦ Plebiscito. Ἐβαινον βραδεῖ τῷ βήματι, βεθυθισμένος εἰς τὰ συνήθη μου Ἑλληνοπολίματα (κατ' ἀναλογίαν τοῦ ὀνειροπολήματα), ὅταν αἰφνης ἐπληξε τὴν ἀκοήν μου φωνὴ Ἑλληνίς φωνῆ νεάνιδος λαλοῦσης Ἑλληνιστί ὅπισθεν μου, ἐγγύτατα συνέσχον ἑμαυτὸν ὅπως μὴ στραφῶ ἀποστόμως, ἐβράδυνα ἐτι τὸ βήμα καὶ ἀφῆκα νὰ παρῆθῃ ἐνώπιόν μου ἡ λαλοῦσα μετὰ τῆς συνοδοῦ τῆς, γραικῆς κυρίας.

Ἐν τῇ νεάνιδι δύο τινὰ μοὶ ἐνεποιήσαν ἐντύπωσιν τὸ μὲν, ἡ φωνή, εὐήχος, ὑψηλὴ, εὐσταθῆς· ἐλάλει ὡς θέλουσα νὰ τὴν ἀκούσωσι· τὸ δὲ τὰ ὀπισθεν διόπτρων ἀλαλούτως ὑποφαινόμενα ὁματὰ τῆς· ἐνόμισα κατ' ἀρχὰς ὅτι διέκρινα ἐν αὐτοῖς τὴν ἦπιον ἀκτῖνα βαθείας μελαγγολίας· καὶ εὐθύς ἔπειτα, πρὶν παρῆθῃ, ἡ ἀκτῖς αὐτὴ μετεβάλλετο εἰς ἀστραπὴν σαρκαστικοῦ βλέμματος!

Παρῆλθεν ἐν ἔτος. Εἶχον καταφθάσει εἰς Νεάπολιν τὴν προτεραίαν· εὐρισκόμην ἐν τῷ θεάτρῳ Sannazaro· δὲν ἐνθυμοῦμαι πλέον τὴν παράστασιν. Κατὰ τι τῶν διαμέσεων προσεβίβασε τὴν προσοχὴν μου φωνὴ γυναικεία, ἡτις ἀπὸ τῆς ἐτέρας ἀκρας τῆς πλατείας καὶ ἐξ ἐνός τῶν πρώτων fauteuils ὑψούτο ὑπὲρ πάσης τῆς συνδιαλέξεως· ἐλάλει Ἰταλιστί καὶ ἡ προφορὰ ἐμπαρτέρει τὴν Νεαπολίτιδα· παρετήρησα καλῶς τὴν λαλοῦσαν καὶ ἐν αὐτῇ ἀνεγνώρισα τὴν διοπτροφόρον Ἑλληνοφώνον ἄγνωστον τῆς πλατείας Plebiscito.

Ὁ μεθ' οὗ παριστάμην ἐν τῷ θεάτρῳ ἦν Ἰάλλος ἑμπορος ἀπὸ τινων μόνων ἡμερῶν ἐν Νεαπόλει διαμένων· πρὸς οὐδένα ἠδυνάμην ν' ἀποταθῶ ὅπως μάθω τι περὶ τῆς περιέργου νεάνιδος. Τὴν ὑπέδειξα μόνον ἐκείνῳ πρὸς παρατήρησιν:

— Elle a l'air socialiste. Μοὶ ἀπήντησεν.

Παρῆλθον ἄλλα δύο ἔτη. Εἶχον ἐπιβιβασθῆ ἐπὶ τινος τῶν ἀτμοπλοίων τοῦ Florio ἀπὸ Μεσσίνης ἐπαναστρέφω εἰς Νεάπολιν. Ἦμην ἐπὶ τῆς γεφύρας, ἐξηπλωμένος ἐπὶ σκίμποδος, ἐρείδων τοὺς ὤμους εἰς τὰ πλευρὰ τοῦ οἰκίκου Α'. θέσεως. Ὁ ἥλιος ἔδυν· εἶχομεν διελθεῖ τὸν Φάρον· ἐνθεν μὲν τὸ μακρὰν διακρινόμενον ἠρπίστειον νησίδριον Stromboli ἐλάμβανε βαθεῖαν κυανὴν χροίαν, καὶ πέραν αὐτοῦ ἐπὶ τὸν ὄριζοντα μικρὰ ελαφρὰ νερὴ ἐπορροῦντο· ἐνθεν δὲ, ἐπὶ τὰς μαφικὰς τῆς Καλαυρίας ἀκτῆς αἱ συνεχεῖς πολίχναι ἀμυδρότερον διακρίνοντο ἐπὶ τὸ ἀμαυρούμενον βάθος τῶν οὐρανῶν ὁρέων. Εἶχον ἀφῆσει τὴν ἐφημερίδα ἣν ἀνεγίνωσκον—il Fanfulla della Domenica—καὶ τὸ βλέμμα μου πλανώμενον ἐπὶ τὸ θέαμα ἐκεῖνο, ἀνεζήτει ἐν τῇ κενῷ τὰ φάσματα, ὅσα ἐν τῇ φαντασίᾳ μου εἶχεν ἀνακαλέσει ἡ ἀνάγνωσις μικροῦ διηγήματος τῆς Δοσ Ματίλδης Σεράου.

Ἐγνώριζον ἀπὸ πολλοῦ τὸ ὄνομα αὐτό· ὕριστάμην τὴν μαγεῖαν τῆς γυναικείας αὐτῆς γραφίδος, δι' ἣν μοὶ ἐφαίνετο, ὅτι ὁ κόσμος τῆς Τέχνης δὲν εἶχε πλέον μυστήρια. Πολλὰ τῶν ἔργων τῆς δὲν μοὶ ἤρρεσκον διὰ τὸ πνεῦμα, διὰ τὰ αἰσθηματικά, ὅλας Ἰταλικὰ καὶ ἀδιὰλλακτα ἐν πάσῃ ψυχῇ Ἑλληνίδι· ἀλλ' ἐν τῇ τέχνῃ αὐτῆς, ἐν τῷ μορφοῦν τὴν φράσιν, ἐν τῷ ποιεῖν τὴν εἰκόνα διέβλεπον τὴν Ἰταλίδα συγγραφεῖα ἐχομένην γραφίδος Ἑλλήνος καλλιτέχνου.

Τίς ἦτο; ὅποια ἦτο; Τὸ ψῦχος τῆς ἐπελευθέρσεως νυκτὸς μὲ ἀπέσπασε τῆς μακρας μου βεμβῆς, ἐν ἣ μυρία ἀδιάρρακτα εἶχον παρ-

ρῆλθει φαντάσματα, ἄλλο ἄλλως ἀπαντῶν εἰς τὰς ἐρω-
τήσεις ἐκείνας.

Τὴν ἐπιούσαν ἐν Νεαπόλει, παρὰ τὴν οἰκογένειάν μου
συνδιελεγόμεν ἡμετέραν γλῶσσαν καὶ εἶναι ὄντως Ἑλληνίς, συμπατριώ-
τις τοῦ συμπαθεστάτου ἡμῶν Βασιλεῖαδου, γεννηθεῖσα
ἐν Πάτραις, ἐκ πατρὸς Ἰταλοῦ καὶ μητρὸς Ἑλληνίδος
ἀπὸ Κωνσταντινουπόλεως, ἐκ τῆς οἰκογενείας τῶν Σού-
τζων.

Ἦτο αὐτή; . . . Ἄλλ' Ἑλληνίς;

Τὴν ἐπιούσαν, ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς Δ^ο Σεράου, ὅταν ἡ
θαλαμηπόλος ἀνήγγειλε τὸ ὄνομα τῆς μητρὸς μου, ἤκουσα
τὰ ἔλαφρά τῆς οἰκοδοσοῦνης βήματα σπουδούσης προθύ-
μως πρὸς ὑπάντησίν της, νεαρὰν φωνὴν ἐπαναλαμβάνου-
σαν «ὄρισατε, ὄρισατε,» καὶ εἶδον προκύπτοντα τῆς δια-
νοιγομένης θύρας τὰ δίοπτρα πρῶτον καὶ τὸ εὐχαρὶ πρό-
σωπον τῆς Ἑλληνίδος τῆς πλατείας Plebiscito καὶ τῆς
Νεαπολίτιδος τοῦ θεάτρου Sannazaro.

Ἦτο αὐτή, ἡ συγγραφεύς. Ὅμιλεῖ ἐντελέστατα τὴν
ἡμετέραν γλῶσσαν καὶ εἶναι ὄντως Ἑλληνίς, συμπατριώ-
τις τοῦ συμπαθεστάτου ἡμῶν Βασιλεῖαδου, γεννηθεῖσα
ἐν Πάτραις, ἐκ πατρὸς Ἰταλοῦ καὶ μητρὸς Ἑλληνίδος
ἀπὸ Κωνσταντινουπόλεως, ἐκ τῆς οἰκογενείας τῶν Σού-
τζων.

Ἀφῆκε τὴν Ἑλλάδα μικρὰ κόρη ἔτι, οὐδέποτε ἐπανι-
δοῦσα αὐτήν· ἀλλὰ θὰ ἔλθῃ τὸ προσεχὲς ἔαρ.

Τὴν ἀφρον συνδιαλεγομένην μετὰ τῆς μητρὸς μου καὶ
ἐσπούδαζον τὴν φυσιογνωμίαν της. Εἶναι νέα, πολὺ νέα,
ἀλλ' ἡ ἡλικία αὐτῆς ἀόριστος· βέβαιον ὅτι εἶναι πολὺ
νεωτέρα τῆς ἑαυτῆς καρδίας, ἥτις ἐν τοῖς ἔργοις της καθο-
ρωμένη φαίνεται ὅτι ἐζήσεν ἤδη πάσαν αὐτῆς τὴν νεύτη-
τα καὶ τοὺς παλμούς της ὅλους ἀπαριθμήσασα κατέγρα-
ψεν ἐν τῇ μνήμῃ της ὡς ἐν σημειωματαρίῳ· καὶ ἐπὶ τῆς
φυσιογνωμίας της ἀκριβῶς ἡ καρδία αὐτῆ ἀποτυπῶται·
μοὶ ἐφάνη ὅτι τοιαύτη νεανίς, εἰς οἰονδήποτε πάθος δὲν
δύναται πλέον ν' ἀπαντήσῃ ἢ διὰ τοῦ οἰκτιρῶντος μει-
διάματος Ἐστιάδος πρὸς τὰς παραφορὰς ἐφήδου.

Τὸ ἀνάστημα αὐτῆς εἶναι ἦττον τοῦ μετρίου, ἡ ὄψις
μελάγχρους, ἡ κόμη βαθύως μέλαινα καὶ οὐχὶ ἐπὶ τὸ
μέτωπον, οἱ ὀφθαλμοὶ οἷους εἶχον μαντεύσει μᾶλλον ἢ
ἀναγνωρίσει αὐτοὺς ἐν τῇ πρώτῃ συναντήσει. Οἱ τρόποι
της ἐλεύθεροι πάσης γυναικῶδους συστολῆς καὶ ἐν ταύτῳ
χαρίεντες· ὁμιλεῖ ὑψηλοφώνως μετὰ ζωηρότητος Νεαπο-
λίτιδος. Δὲν ἠδυνήθη νὰ κρίνω αὐτήν, ἐκ τῆς βραχείας
καὶ ἀπλουστάτης συνδιαλέξεως, ὡς καλλιτέχνηδα. Ἀ-

περχόμενος ἐζήτησα τὴν ἀδεικν νὰ ἐπανεῖθω· ἀλλ' ἐκ-
τοτε δὲν τὴν ἐπανεῖδον.

Ἐν τῇ συνδιαλέξει εἶχον συλλάβει τὴν φράσιν ταύ-
την· «δὲν ὁμιλῶ πολὺ καλὰ τὴν Ἑλληνικὴν, ἰδίῳ τὴν
ὁμιλῶ σπανίως· ἀλλὰ τὴν γράφω καλλίτερα.»

Ἐπὶ τῆς φράσεως ταύτης ἔκτοτε ἀνήγειρα οἰκοδόμημα
ἐλπίδων· ἂν ἡ πτωχὴ, ἡ νηπία ἡμῶν φιλολογία ἐπλου-
τίζετο διὰ τῆς γραφίδος τῆς Δ^ο Σεράου; τίς οἶδεν;
ἴσως γράφει ἤδη καὶ Ἑλληνιστί.

Παρήλθον μῆνές τινες, καὶ ὅταν ἐπανῆλθον εἰς Νεα-
πολιν, ἡ Δ^ο Σεράου ἦν ἀπούσα εἰς Μεδιόλανα, ἐπιστέλ-
λουσα ἐκεῖθεν περὶ τῆς Ἐκθέσεως εἰς διάφορα περιοδικά.
Μοὶ εἶχε τότε πέλαθαι ἡ ἰδέα νὰ καταστήσω αὐτὴν γνω-
στὴν διὰ τοῦ «Μὴ Χάνεσαι», μεταφράζων συγγράμους
τὰς ἐπιστολάς της ἐκείνας· ἀλλ' ἡ μετάφρασις εἶναι ἐρ-
γασία, ὑπὸ τὸν ζυγὸν τῆς ὁποίας οὐδέποτε ἠδυνήθη νὰ
κάμψω τὸν νοῦν μου.

Παρήλθον εἰσέτι μῆνές τινες, καθ' οὓς μυρίαὶ ἀσχο-
λίας οὐδέ μοι ἐπέτρεψαν νὰ σκεφθῶ περὶ τῆς Ἑλληνίδος
συγγραφῆς.

Πρὸ τεσσάρων καὶ πλέον μηνῶν κατέφθانون εἰς Ῥώ-
μην ἀσθενῆς καὶ πυρέσσων, καὶ, κατὰ τὸ σῆμα, κα-
τῆλθον εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῶν «Μεδιολάνων» ἐπὶ τῆς
πλατείας Montecitorio. Ἀποσυρθεὶς ἐν τῷ δωματίῳ μου
πάραυτα κατεκλίθην. Ἐκ τῶν ὀλίγων λέξεων ἃς ἀπήν-
θυνα τῇ θαλαμηπόλῳ, διδοὺς αὐτῇ ὁδηγίαν ὅπως μοὶ
κομίσῃ ποτὸν τι κατευναστικὸν, τὴν ἀφετηρίαν ἀφιεῖσα
τῇ ἀδιακρίτῳ φλυαρίᾳ της αὐτῆ, μεταξὺ ἄλλων μοὶ εἶ-
πεν ὅτι τὸ συνεχὲς δωμάτιον κατεῖχετο ὑπὸ τινος νεα-
ρᾶς κυρίας· ὅταν δ' ἐζήτησα καὶ μοὶ ἐκόμισε τὸν κατά-
λογον τῶν ἐν τῷ ξενοδοχείῳ διαμενοντῶν ξένων, ὅπως
ἰδῶ μὴ τις γνωστός μοι ἐν αὐτοῖς ὑπῆρχεν, ὑπὸ μικρᾶς
περιεργείας κινούμενος ἀνδραμον τοὺς ἀριθμούς τῶν δω-
ματίων, ἵνα εὕρω τῆς γείτονος μου τὸ ὄνομα· ἦτο ἡ Δ^ο
Ματιλδὴ Σεράου.

Προετιθέμεν νὰ τὴν ἐπισκεφθῶ τὴν ἐπαύριον καὶ τοῦ-
το βουλευόμενος ἀπεκοιμήθην τὴν νύκτα ἐκείνην ὑπνον
πλήρη ὄνειρωγμῶν περὶ τῆς ἑλληνικῆς φιλολογίας καὶ τα-
ρασσόμενον ὑπὸ ἐφιάλτου, ὅστις, ὡς Πρωτεύς ἀποτρό-
παιος, μ' ἐθασάνιζε μεταμορφούμενος συνεχῶς εἰς ὅλους
τοὺς ἥρωας καὶ τὰς ἡρώιδας τῶν Φραγκικῶν, ἀλλ' ἑλλη-
νογράπτων μυθιστορημάτων τοῦ Κ. Ξένου καὶ τινῶν ἄλ-
λων ἦττον γνωστῶν, ἀλλ' οὐ μᾶλλον Ἑλλήνων συναδέλ-
φων του.

Τὴν ἐπιούσαν δὲν ἠδυνήθη ν' ἀφῆσω τὴν κλίνην ἢ
περὶ τὴν ἐσπέραν, καὶ ἀνέβαλλον τὴν ἐπίσκεψίν μου διὰ
τὴν ἐπαύριον ἔτι, ὅταν πρὸ τῆς νυκτὸς τηλεγράφημα,
οὐδεμίαν ἐπιδεχόμενον ἀντιρρήσεως, μὲ ἠνάγκασε ν' ἀνα-
χωρήσω ἅμα τῇ ἐπιούσῃ πρῶτα εἰς Φλωρεντίαν· ἐς ἄλ-
λοτε, εἶπον κατ' ἐμαυτὸν· ἀλλ' ἔκτοτε ἤρχισα πάλιν νὰ
σκέπτωμαι· ἂν ἡ Δ^ο Σεράου ἐγράψεν ἑλληνιστί; . . .

(Ἔπεται τὸ τέλος)

Τύποις «ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ»